

[M. F. Mortensen.]

i vedkommende Kommune samt i videst muligt Omfang — under Iagttagelse af Arbejdsløshedslovens almindelige Regler om Arbejdsanvisning — at anvise ledige Arbejdere Arbejde, vil jeg gerne forstaa det saaledes, at der for det Arbejde, der anvises, skal betales den paa Egnen gældende Løn, og at Udvalget faar Bemyndigelse til at skønne over, om det tilbudte Arbejdsvederlag staar paa Højde med den paa Egnen gældende Løn.

I § 3, Stk. 1, staar der: „Den Arbejdsgiver, som har faaet anvist Arbejdskraft af et i Henhold til § 1 nedsat kommunalt Udvalg, skal, hvis Arbejdsforholdet ikke kommer i Stand, eller naar Arbejdsforholdet afbrydes umiddelbart efter Overtagelsen, straks give Meddelelse herom til Udvalget. . .“, hvorefter Udvalget skal lade denne Meddelelse gaa videre til Kommunen, vedkommende Arbejdsløshedskasse o. s. v. I samme Paragrafs Stk. 2 staar der: „Udviser en Arbejdsgiver Forsømmelighed med Hensyn til de i Stk. 1 omhandlede Forpligtelser, straffes han med Bøde til Statskassen.“ Altsaa, en Arbejdsgiver kan idømmes Bøde, hvis han undlader at gøre Anmeldelse til Udvalget, naar Arbejdsforholdet ikke er kommet i Stand. Jeg vil haabe, at Udvalget faar Bemyndigelse og Pligt til at undersøge, hvad Grunden er, naar et Arbejdsforhold ikke kommer i Stand eller afbrydes umiddelbart efter Overtagelsen, og at det paalægges Udvalget, samtidig med at der sendes Meddelelse derom til Kommunen, Arbejdsløshedskassen og Arbejdsanvisningskontoret, at gøre Bemærkninger om Grunden. Det kunde jo tænkes, at Skylden ikke altid laa hos Arbejderen, men at Forholdene hos Arbejdsgiveren paa forskellige Maader var saadan, at det ikke vilde være rigtigt at straffe Arbejderen haardt ved eventuelt at nægte ham Understøttelse eller Hjælp paa anden Maade.

Bestemmelsen i § 5, som siger, at en Ikke-Forsørger under 25 Aar i Landkommunerne ikke kan faa Understøttelse fra Arbejdsløshedsforsikringen eller overhovedet fra Kommunen, medmindre han for Udvalget møder med Bevis for, at der ikke kan skaffes egnet Arbejde i Kommunen eller paa Egnen, finder jeg udmærket. Vi ved alle, at der findes enkelte unge, baade Mænd og Kvinder, over for hvem det kan være nødvendigt at træffe skarpe Forholdsregler.

I § 4, Stk. 2, hedder det: „Endvidere bør de kommunale Udvalg udfolde Bestræbelser for at formindske Arbejdsløsheden i Kommunen ved at søge udvirket Beskæf-

tigelse for arbejdsløse, navnlig hos Landbrugere, hvis Økonomi og Bedriftsforhold indebærer Mulighed for Antagelse af yderligere Arbejdskraft.“ Det er vel nærmest det, der har bevirket, at Forslaget har faaet Navn af „Foranstaltninger til Fremme af Beskæftigelsen“. Hvor megen Beskæftigelse Udvalgene i Henhold til denne Bestemmelse vil kunne fremskaffe, vil vel i høj Grad være afhængigt af, om Udvalgene virkelig vil udfolde Bestræbelser for ad denne Vej at skaffe Arbejde, og af, hvilken Bemyndigelse Udvalgene faar til at udfolde disse Bestræbelser. Men der vil sikkert blive givet Udvalgene Direktiver i et Cirkulære angaaende den nærmere Fremgangsmaade med Hensyn til de forskellige Ting; Forslaget indeholder.

Jeg vil gerne gøre en enkelt Bemærkning angaaende Spørgsmaalet om Fremskaffelse af mere Beskæftigelse paa Landet. Der kan skaffes mere Arbejde paa Landet. Jeg tænker her paa de mange Tusinder Hektar Land, som nu ligger hen i mere eller mindre ufrugtbar Tilstand, og som kan omdannes til yderig Jord. Der ligger hos Hedeselskabet udarbejdet Planer om Afvanding og Inddæmning af store Arealer i de forskellige Landsdele, og vi har fra den saakaldte Limfjordskommission Planer om Afvanding og Inddæmning af store Arealer langs begge Sider af Fjorden — denne Kommissions Betænkning har allerede foreligget i flere Aar. Derved vilde Tusinder af Tønder Land kunne omdannes til god, yderig Jord.

Naar der ikke allerede er taget fat paa disse Arbejder, skyldes det vel nok, at Omkostningerne var saa store, at de Midler, som i Henhold til Grundforbedringsloven kan gives, ikke under de daværende Forhold kunde forrente sig. Vi har jo indtil den senere Tid kunnet indføre Korn og andre af Landbrugets Raastoffer, saa meget der har været Brug for til at producere de Landbrugsvarer, vi kunde afsætte, og kunnet købe dem til Priser, som det kunde betale sig at købe til, men med de ændrede Forhold, vi nu lever under, og som vi vel nok maa være indstillet paa vil være foreløbig, tror jeg, Tiden er inde til at tage under Overvejelse, om der ikke nu kan tages fat paa disse Arbejder. Omkostningerne ved disse Arbejder staar nu i et bedre Forhold til de Værdier, der kan indvindes, set i Forhold til de højere Kornpriser og den stærkt begrænsede Indførsel, og naar der kan skaffes Beskæftigelse og samtidig frembringes Værdier, som vil bestaa ud i Fremtiden, tror jeg, Spørgsmaalet bør tages op til Overvejelse. Jeg forstaaer godt, at det